

Núm. 384 - Any 93 - Maig/Juny de 2026

Butlletí de la SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Travessant els Pirineus (III):
D'Ordesa a Benasc

El desè Moncayo a l'octubre.
Recordant el pare

Poblats ibèrics de la serralada de Marina
Assemblea General de la SEAS

ÍNDEX

- Portada** — Les Granges de Viadós amb el Posets al fons. Borja Guijarro
- 02** — Calendari
- 03** — Travessant els Pirineus (III): D'Ordessa a Benasc, per Borja Guijarro
- 07** — El desè Moncayo a l'octubre. Recordant el pare, per Toni Royo
- 10** — Poblat ibèric a la serralada de Marina, per Jordi Gironès
- 13** — Assemblea General de la SEAS: tres celebracions i dues seccions noves per al 2026, per Maria Garcia
- 14** — Activitats de la SEAS dels mesos de febrer i març 2026
- 15** — Informació de la SEAS

CALENDARI

— 7 de maig

Conferència "Perills de la muntanya estival: entre allò objectiu i allò subjectiu" per Roger Martorell, a les 19.30 h a la Sala Piquet

— 8 al 10 de maig

Excursions al massís dels Ports (Matarranya), fent estada a l'Hotel El Salt de Vall-de-roures desplaçaments en cotxe particular

— 9 de maig

Sortida conjunta de SEAS +35 i Secció Jove

— 16 de maig

Celebració del 5è aniversari de la fundació de la Secció Jove de la SEAS, amb una cursa pel poble i un dinar a la plaça Antoni Malaret

— 17 de maig

XLIX Marxa de Regularitat Fulgenci Baños a la comarca del Bages

— 24 de maig

Excursió matinal al turó de Morou (Montseny), amb sortida de l'Escola Montseny a les 7 h

— 31 de maig

Excursió de la Secció Infantil al camí de Ronda de la Costa Brava

— 6 i 7 de juny

Sortida de la Secció Jove al Costa Cabrolera (Cadí)

— 6 i 7 de juny

Sortida de la SEAS+35 a la Pica d'Estats (Pallars Sobirà)

— 7 de juny

Excursió i dinar de cloenda del cicle a la riera de les Llosses (Ripollès), amb sortida del Parador a les 7 h

— 14 de juny

Excursió i dinar de cloenda de les matinals al salt del Mir (Osona), amb sortida de l'Escola Montseny a les 7 h

— 27 de juny

Sopar de Lluna Plena

— 27 i 28 de juny

Sortida lúdica de la Secció Jove

Normativa dels articles per al Butlletí

El Butlletí dedicarà un màxim de 5 planes per cada article. Així, un article haurà de tenir a tot estirar 1.800 paraules (9.300 caràcters sense espais), comptant amb l'espai reservat per a una imatge per plana. L'article ha d'estar en format Word sense editar i les fotografies s'han d'enviar per separat de l'article.

TRAVESSANT ELS PIRINEUS (III): D'ORDESA A BENASC

Borja Guijarro

«Falta mitja Custòdia!», animo la Jana, endarrerida uns metres més avall, tot dient-li que ja només ens separen 100 metres de desnivell fins al cim del Gran Bachimala. El vent comença a bufar, les arestes de la muntanya es comencen a suavitzar, i el cel va agafant aquell to blau fosc que només les paletes de colors dels cims saben produir. El paisatge des del cim és superb: el Posets, vasta piràmide, dominant el paisatge cap al sud, el Mont Perdut i el Vignemale cap a l'oest; un mar de núvols al nord, que cobreix una gran part del sud de França; i l'Aneto i la seva glacera a l'oest. «La cirereta del pastís» -em dic a mi mateix, després de dues setmanes pujant i baixant per les valls del Pirineu central.

Des que vam deixar el refugi de Góriz fa tot just una setmana, una «Custòdia» s'ha convertit en la nostra manera de mesurar els nivells. «Custòdia» no només és el nom d'una de les habitacions de Góriz, és, abans de res, un petit pic que domina la vall d'Ordesa, i que ofereix unes esplèndides vistes panoràmiques de la vall glacial d'Ordesa i del circ de Góriz, amb el Taillón, el Marboré, el Cilindro i el Mont Perdut de fons. Tot just 200 metres de desnivell separen el coll per on passa el GR11 del seu cim, fet pel qual ens hem animat a pujar a aquest satel·lital pic, tot i que em temo que poca gent es prengui la molèstia de desviar-se del camí per pujar aquesta petita i bonica cimera, un David entre tant Goliat!

«Un quart de Custòdia!» - anuncio a la Jana perquè continuï i es reuneixi amb mi en el punt més alt. Cansada però feliç, se m'abraça al cim del bonic Gran Bachimala, a exactament 3.177 m sobre el nivell del mar, mentre uns quants milans planen majestuosos sobre els abismes que ens envolten. Malgrat el

Pujant al pic de la Custòdia (2.518 m)

Borja Guijarro

Arribant al cim del Gran Bachimala (3.177 m)

Borja Guijarro

dia assolellat, l'aire és fresc al capdamunt del pic Schrader, nom alternatiu d'aquest cim en honor al pirineista, cartògraf, geògraf i pintor paisatgista Franz Schrader (1844-1924), el qual va cartografiar nombroses muntanyes i valls dels Pirineus en el segle XIX, i que va fer la seva primera ascensió coneguda l'11 d'agost de 1878, acompanyat del guia de muntanya Henri Passet.

Al voltant nostre s'obre un paisatge d'afilades crestes i un mar de núvols per sobre de mitja França. Després de dues setmanes de senders plens de pols, queden enrere algunes de les valls i pics més bonics i emblemàtics dels Pirineus: la Canal Roya, amb l'Anayet i el Midi d'Ossau; l'embassament de Respomuso i els pics dels Inferns, el Vignemale i la inacabable i salvatge vall del riu Ara; Ordesa, sens dubte, però també el solitari Cañón de Añisclo amb els seus milers d'edellweiss adornant els prats; Pineta amb

els seus circs glacials i el Collado de Añisclo penjat allà dalt de tot, i d'on vam haver de baixar a tota llet perquè no ens agafés la tempesta; o Viadós, amb el majestuós Posets al fons, i les seves boniques granges i prats.

A poc a poc, el nostre periple d'estiu està arribant al seu final. Les nostres cames s'han habituat als llargs dies i als forts desnivells d'aquesta part dels Pirineus. Hem pujat a alguns dels cims més emblemàtics dels Pirineus i hem patit amb cadascun dels colls que hem travessat per passar a la vall següent, talment com ciclistes del Tour de França competint i motivant-se mútuament per treure energies d'un dipòsit buit. Cada vall ha obert nous paisatges que ens conviden a tornar-hi, a explorar-los amb calma, a perdre'ns per camins menys transitats.

Fer la transpirinenca té aquestes coses. Per un costat, t'ofereix estampes varia-

des i els paisatges més sublims, tot en poques etapes. Però per un altre costat, t'obliga a liquidar etapes massa de pressa per complir amb l'objectiu d'arribar al Mediterrani, sense poder perdre gaire temps contemplant la gran quantitat de bellesa que desborda cada jornada. I jo que pensava que un cop acabada la transpirinencia em quedaria sense projectes! Tanmateix, cada nova vall, cada nou cim, han generat en mi un interès renovat per explorar més a fons aquesta part dels Pirineus.

La pintoresca i agradable vall de les granges de Viadós és un d'aquests llocs que et queden gravats a l'ànima, on la plàcida calma estiuenca del fons de la vall contrasta amb els alts i amenaçadors cims que l'envolten. Això si un no té en compte el perill que suposen les

trempadres colobres que s'amaguen en els prats herbats a prendre el sol. N'és un bon testimoni qui escriu aquestes ratlles, que va ser capaç de saltar més alt que en Michael Jordan quan, baixant a refrescar-se al riu, va estar a punt de trepitjar una colobreta grisa. Però si ignorem aquesta amable i bíblica criatura, que va tenir la decència d'esmunyir-se abans que el meu peu no trepitgés el terra, un no pot deixar de reconèixer que Viadós és un dels llocs més bonics del Pirineu.

És per això que l'endemà ens costarà acomiadar-nos de l'acollidor refugi de Viadós per afrontar el darrer coll d'aquesta aventura, el coll d'Estós. Mentre pugem penosament pels forts pendents, sota la llarga ombra del Gran Bachimala, la vall es va estrenyent en el seu camí cap al

Collado de Añisclo, abans de la tempesta

Borja Guijarro

cel. Les cames pesen, els pulmons treballen de valent, i cada passa és un petit adeu a aquesta meravellosa serralada. I així que, quan som a punt d'arribar al coll, em comença a entrar la malenconia de saber que el nostre viatge és a prop del seu final. Aquestes dues setmanes hem conegut un Pirineu salvatge, vertical i exigent. Hem patit cada coll; hem pujat a cims meravellosos, inclosa la muntanya calcària més alta d'Europa; ens hem meravellat amb algunes de les valls glacials més boniques del Pirineu, i ens hem refrescat en les cristal·lines i gelades aigües dels nombrosos rius de muntanya.

Mentre m'envaeixen aquests pensaments i faig compte de tot allò viscut en els últims dies, s'obre davant meu una nova vall llarga, verda i vertical: la vall d'Estós, amb el seu bonic refugi una mica més avall, envoltat de tresmils a tort i a dret. Al fons, altiu i majestuós, s'alça el rei dels Pirineus, un cim anhelat i que, fins a aquestes altures, encara se m'ha escapat. M'atu-

ro per a processar el nou horitzó i el mar de pics que s'estén davant meu, quan m'adono que tot just hem arribat a l'equador d'aquesta travessa. Encara ens queda la meitat del Pirineu per recórrer per a arribar al mar! El pensament m'aclapara i m'alegra a la vegada i, de cop, començo a dibuixar noves línies imaginàries a l'horitzó, alhora que començo el llarg descens cap a Benasc, on ens espera una merescuda dutxa i un millor sopar amb el nostre amic Josep per a celebrar el final del camí abans de tornar cap a la civilització.

Continuarà...

Comentari

Aquest és el tercer article d'una sèrie de set, que aniran sortint al nostre Butlletí, sobre els diferents trams del GR-11, Transpirenaica.

I - Ascens al Bisaurin. Butlletí de la SEAS núm. 334 de gener/febrer de 2018.

II - Travessant els Pirineus: de Canfranc a Ordesa, agost de 2018. Butlletí de la SEAS núm. 383 de març/abril de 2026.

Borja Guijarro

Arribant al coll d'Estós, amb el Gran Bachimala de fons

EL DESÈ MONCAYO A L'OCTUBRE. RECORDANT EL PARE

Toni Royo

Doncs SÍ, aquest octubre també he pujat al Moncayo i per desena vegada. Tot es deu al fet que el meu pare, aragonès ell, pertanyia a una humil família de pastors a sou que pasturaven els ramats pels voltants del Moncayo. Tot i que actualment es consideraria “explotació infantil”, i s’incorreria en delictes, a principis del segle XX, i especialment al món rural, era un fet corrent que els fills de les famílies humils, des de ben petits, ja ajudessin en els treballs que els seus besavis, avis i pares feien des de sempre; així que, en aquest cas, com en tants d’altres, el meu pare als 6/7 anys ja pasturava uns quants bous per prats i muntanyes dels voltants, fins i tot dormint alguna nit en cabanes. Evidentment, d’escola ben poca i mai contínua, sempre condicionada a la feina i les circumstàncies.

No és que el pare parlés gaire d’aquest tema, però recordant algunes curtes converses, penso que aquell pastoret no crec que prengués més de dos cursos d’escola en tota la seva infància (i mai seguits).

Els temps canvien. Va acabar la trista guerra, va venir la grisa postguerra i després d’un llarg i fred servei militar, es va casar amb la mare i van venir a Barcelona buscant un canvi de vida, i és per això que soc català.

Tota aquesta esquemàtica introducció és per donar argument al motiu de les meves pujades al Moncayo, el cim més alt del Sistema Ibèric.

El pare era un gran coneixedor del “monte”, com ell deia, i bon caminador. Junts vam fer algunes sortides per la muntanya: Estany Gento des de Llessui, Montardo i d’altres. Coneixia gran quantitat d’herbes i les seves aplicacions i remeis, es feia estris amb branques, canyes, cordills i pells, esmolava navalles amb pedres que ell coneixia, i tenia un gran sentit de l’orientació, i fins ben entrat els 70 anys encara es movia per la muntanya amb notable agilitat i resistència. El pare va morir als 91 anys, i els meus germans i jo vam pensar que deixar les seves cendres a la muntanya que

Toni Royo

Mar de boira a la banda aragonesa. Les primeres rampes pujant al Cerro de San Juan 10-10-2025.

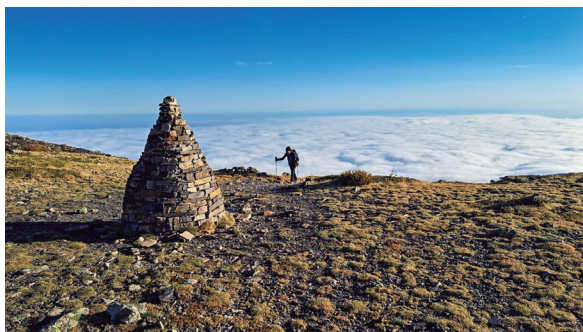
tan bé coneixia, segur que a ell li vindria de gust, i així ho vam fer.

El primer any hi vaig anar acompanyat d'un jove net del pare —nebot meu i de nom Borja— que curiosament és el nom d'un dels pobles propers al Moncayo, d'on eren els meus pares, i que és també el nom de la denominació d'origen d'un bon vi de garnatxa: «Campo de Borja». Vam sortir a les fosques des del santuari de la Verge del Moncayo (1.569 m) amb l'urna de les cendres del pare a l'esquena fins a arribar al cim del Monte de San Miguel o Moncayo (2.315 m). Un cop a dalt, tots tres vam fer una ullada de 360° per admirar la panoràmica de la plana que envolta aquesta muntanya, la més alta del Sistema Ibèric. Per una banda, l'extensa planúria de Castella i per l'altra la plana d'Aragó. Per als qui no ho coneixen, el Moncayo és un cim molt arrodonit i totalment pelat de vegetació a partir dels 2.000 m, alçant-se sobre d'una gran planícia per tot arreu de manera que, quan el temps ens deixa i no hi ha boira, ofereix una molt bona

perspectiva que permet apreciar ben clar les terres de les dues comunitats.

Els tres vam admirar l'espectacular vista —sobretot el Borja i jo— ja que per a nosaltres dos era el primer cop que la vàiem, mentre que al pare ja l'hi era molt més familiar. Vam fer unes quantes fotos i vam començar a baixar pel mateix camí de la pujada fins a trobar el primer pi als 2.100 m, lloc adequat que vam escollir tots tres perquè ell pogués descansar

i tenir una bona panoràmica per sempre. Essent el darrer o primer pi —segons es pugi o es baixi— és un bon punt de referència per tornar a localitzar o explicar on descansa el pare. Potser sí que el lloc és un xic solitari, perquè uns quants metres més avall hi ha més extensió i densitat d'arbres, però el pare sempre havia estat un home molt discret i més aviat callat, i no gaire amic dels grans grups, ni bullicis; així que, entre la soca del pi, les arrels, les fulles i les branquetes, vam fer un espai, on vam enterrar l'urna, deixant un recordatori del seu comiat damunt i cobrint-ho tot amb unes pedres llises del mateix lloc. Un cop tot ben camuflat, ens vam acomiadar, una mica emocionats, però sabent que mentre les forces ens ho permetin,

Toni Royo

La Conxita arribant al Cerro de San Juan (2.279 m)

cada any ens veurem, parlarem i ens explicarem les novetats, i així l'acomiadament serà sempre menys dur i qui sap si potser un dia, la resta de la meua família ho pensa, poden i volen, acabo descansant al seu costat. Això no li vaig voler dir, perquè no depèn de mi i no voldria que tingués una desil·lusió.

Vam seguir el camí de baixada, una mica en silenci, però satisfets, fins a arribar al santuari de la Mare de Déu del Moncayo, on teníem el cotxe tornant a Vera de Moncayo, contents de com havia anat tot, tenint en compte que la meteorologia ens va acompanyar i col·laborar oferint-nos un bon dia i una climatologia que no sempre és l'habitual al Moncayo.

Bé, la visita al pare l'hem continuada fent cada tardor i, a excepció d'aquest primer cop, sempre l'hem pujat la Conxita i jo, i de vegades també ens han acompanyat algun germà i la meua germana. Quan se'n va una persona estimada, sempre penses que podries haver tingut més converses i contacte amb ella, però mentre hi és creus que ja hi haurà temps per fer-ho... però no, un dia marxa i queden cosetes al tinter i et sap greu no haver-li dedicat més temps a escoltar-la i parlar-hi. Mentrestant, vas pujant pas a pas i suant aquests pendents, vas reflexionant sobre aquest tema, però ja és temps passat.

He comentat algun cop, que gairebé sempre hem trobat el camí molt net de deixalles, que tenint en compte la quantitat de persones que trepitgen aquests senders, és un bon senyal. El Moncayo és un cim molt popular a l'Aragó i a Castella, per tant, per a molts "montañeros" d'aquestes zones és un clàssic obligat i per aquesta popularitat, alguns turistes també hi emprenen la pujada sense saber l'esforç que hauran de fer per arribar al

Toni Royo

La Conxita i el Toni al cim del Moncayo (2.315 m)

cim, alguns ho aconsegueixen i d'altres tornen enrere. Que tanta gent tan diversa trepitgi aquesta muntanya i es mantingui bastant neta, no deixa de ser una esperança que "la penya" es va mentalitzant i va prenent consciència pel respecte a la natura, amén.

La tornada del santuari a Tarazona o a Vera de Moncayo transcorre per una estreta però bonica carretera que, si es fa ben entrada la tardor, ofereix una sorprenent paleta de colors, d'on no pots marxar sense fer unes quantes fotografies.

Una important advertència: la pujada i baixada al Moncayo, sempre feta per les rutes aconsellades, sigui circular o d'anada i tornada pel mateix camí, no suposa cap perill, sempre que no hi hagi neu i sobretot gel, perquè en aquest cas el grau de perill és alt i requereix molta experiència i equipament adequat.

POBLATS IBÈRICS DE LA SERRA DE MARINA

Jordi Gironès Vilardebò

Tal com ens descriuen les fonts històriques, els ibers estan identificats com a poble sorgit de la fusió dels habitants autòctons de la Mediterrània occidental amb els pobles indoeuropeus arribats a l'entorn del segle VII aC, constituint el que s'anomena cultura ibèrica. Aquesta cultura acabà essent romanitzada a partir del segle II aC.

Fins aquí, una pinzellada que ens situa en un moment de la història en què els ibers construeixen un seguit de poblats, ben defensats, en llocs alts de la nostra geografia. Bona part d'aquests poblats els hem anat visitant en el transcurs de les nostres excursions, i mitjançant aquest escrit us convido a visitar-ne tres de molt destacats situats a la serra de Marina i a la del Litoral, entre el Maresme i el Vallès Occidental, pertanyents a la tribu dels laietans. Em refereixo al de les Maleses, el de Céllecs i el de Puig Castellar tots tres amb unes dilatades panoràmiques sobre el Vallès, la Serralada Prelitoral, la Litoral i la Mediterrània.

Poblat ibèric de les Maleses

Les Maleses

Situat a 464 m d'altitud (UTM 31N 435253,4593860) en un turó pertanyent al terme de municipal de Montcada i Reixac (Vallès Occidental).

Informació: https://ca.wikipedia.org/wiki/Poblat_ibèric_de_les_Maleses

Comencem l'excursió circular des de l'aparcament del cementiri de Sant Fost de Campsentelles (140 m), camí del torrent de Can Torrents i acostant-nos momentàniament a l'església romànica de Sant Cebrià de Cabanyes, datada del 1192 i restaurada a partir del 1971. Desfem el camí i agafem un corriol que s'enfila fort per terreny sauló (granit) entremig de bosc fins a prop del turó de Donadéu (401 m) des d'on, per camí carener i per dins d'una màquia amb alzines i roures, arribarem al poblat ibèric de les Maleses (462 m). El poblat data del segle III aC i es troba en un relatiu bon estat amb uns destacats plafons descriptius sobre les característiques del jaciment. Des del 1928 s'ha realitzat un seguit d'excavacions que han tingut lloc en moments diversos i que

Jordi Gironès

darrerament han gaudit d'un important paper pedagògic a través d'alumnes de l'INS Montserrat Miró de Montcada i Reixac, que està contribuint a la protecció i conservació del jaciment. Les troballes de les excavacions de l'assentament es troben exposades al Museu Municipal de Montcada. Des de les Maleses, seguim la carena i ens acostem al cim de la Coscollada (464 m) amb unes panoràmiques fins i tot encara més àmplies. I des d'aquest punt ja iniciem la tornada per corriols i camins que baixen decididament fins al punt d'inici. Cal seguir el traçat que tot seguit indico.

Es tracta d'una excursió de 8,5 km amb un desnivell acumulat positiu de 385 m que transcorre pel vessant nord de la Serralada de Marina, amb el següent traçat de Wikiloc:

<https://ca.wikiloc.com/rutes-senderisme/sant-cebria-de-cabanyes-poblat-iberic-de-les-maleses-i-la-coscollada-252115313>

Cèllecs

Situat a 536 m d'altitud (UTM 31N 444864,4600787) en un turó pertanyent al terme municipal d'Òrrius (Maresme).

Informació: https://ca.wikipedia.org/wiki/Poblat_ibèric_del_Turó_de_Cèllecs

Excursió circular que iniciem al poble d'Òrrius (260 m) voltant-lo per sector nord i en direcció oest per un corriol que ens du a la pista mitjançant la qual arribarem a l'ermita romànica de Sant Bartomeu de Cabanyes, en bon estat i documentada des del 931. Cal destacar que en un pla situat al sud de l'església s'han trobat materials ceràmics ibèrics. A partir d'aquí, el recorregut

Poblat ibèric de Cèllecs

Jordi Gironès

s'enfila fins a la carena passant pel turó de Mataró (503 m) —amb les seves antenes visibles des de lluny estant— i prenent direcció sud amb bones vistes a banda i banda amb un estrat vegetal de brolles d'estepes i bruc amb alzinar i pi pinyer i blanc. Cal estar atents al km 3,2 des de la sortida perquè hem de prendre un corriol que ens durà al jaciment ibèric de Cèllecs (520). Aquest poblat era un dels més importants del Vallès Oriental, ocupat des dels segles V-IV aC, i en el qual només s'havien fet dues petites campanyes d'excavació durant els anys 70 i 80 fins que el 2023 se n'ha fet una de nova força important. Retornem al camí carener i seguim per la serra Llarga fins al turó de Sant Pere Màrtir, punt on iniciem la davallada fins que el PR C-36 que estàvem seguint des del turó de Mataró gira a llevant i acabarà retornant-nos a Òrrius. Pràcticament tot el recorregut va per pista forestal.

Es tracta d'una excursió de 8 km amb un desnivell acumulat positiu de 327 m que transcorre per la carena de la serra de Cèllecs i la serra Llarga amb el següent traçat de Wikiloc:

<https://ca.wikiloc.com/rutes-senderisme/turo-de-mataro-turo-de-cellecs-turo-rodo-des-dorrius-247262579>

Puig Castellar

Situat a 303 m d'altitud (UTM 31N 433744,4591265) en un turó pertanyent al terme municipal de Santa Coloma de Gramenet (Barcelonès).

Informació: https://ca.wikipedia.org/wiki/Poblat_ibèric_del_Puig_Castellar

El principal motiu d'aquesta excursió és la visita al poblat ibèric de Puig Castellar, sense oblidar altres elements patrimonials que acaben fent-la més atractiva, tal com detallo tot seguit. El recorregut l'iniciem a l'aparcament del mirador de la Bastida (110), prop del túnel de la Pallaresa de Santa Coloma de Gramenet. Passem a prop de la torre de la Pallaresa i iniciem l'ascensió en direcció N.O. fins a arribar a l'ermita de Sant Climent, des d'on ja tenim unes grans panoràmiques del litoral i de la pròpia ciutat de Barcelona. Des d'aquest punt arribem al coll de les Ermites i fem una anada i tornada fins al curiós dolmen de la Cova d'en Genís. Retornem al coll i en el proper coll, més a ponent, ens enfilem al poblat ibèric de Puig Castellar. Fundat per la tribu dels laietans (com la resta dels tres jaciments d'aquest escrit) cap al segle VI aC, fou abandonat entre els segles III i II aC. L'any 1904 fou descobert i a partir de 1922 es començà a excavar intensificant les campanyes des del 1954 en les quals s'han fet importants troballes que es troben al Museu Arqueològic de Catalunya de Barcelona. Retornem al coll de les Ermites i

prenem direcció llevant, amb una vegetació de garrigues de coscoll i prats sabanoides d'albellatge, passant per l'ermita de Sant Onofre i arribem al coll de la Valençana des d'on iniciem la baixada —sempre per terreny granític— que ens durà a Sant Jeroni de la Murtra. Abans d'arribar-hi, però, tenim l'opció d'acostar-nos a l'aqüeducte i masia de ca l'Alemaný, de força interès tot i no estar incloses al traçat. El que sí que es contempla és desviar-nos fins al cenobi de Sant Jeroni de la Murtra, fundat el 1416 pels monjos jerònims i que mereix ser visitat. Retornem al camí que seguïem i ja prenem el tram final fins al punt d'inici.

Es tracta d'una excursió de 10,4 km amb un desnivell acumulat positiu de 300 m que s'enfila al puig Castellar, recorrent la zona més occidental de la Serralada de Marina amb el següent traçat de Wikiloc: <https://ca.wikiloc.com/rutes-senderisme/puig-castellar-sant-jeroni-de-la-murtra-2021-05-13-252316731>

Jaciment ibèric de Puig Castellar

Jordi Gironès

ASSEMBLEA GENERAL DE LA SEAS: TRES CELEBRACIONS I DUES SECCIONS NOVES PER AL 2026

Maria Garcia

L'Assemblea General de la SEAS del passat 21 de març va començar de manera inusual, amb un "bon dia" en lloc d'un "bona tarda", respectant l'acord pres en l'assemblea anterior de celebrar-la al matí. Potser caldrà replantejar el canvi, ja que l'assistència va ser més baixa que en edicions anteriors.

Com és habitual, la presidenta va obrir la reunió amb una cita literària, aquesta vegada de Biel Mesquida, recent Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

Seguidament, els vocals de l'entitat van fer balanç de les activitats del 2025 i van avançar algunes propostes per al 2026. Els detalls es podran consultar a l'acta, però en destaco els punts següents:

El Butlletí de la SEAS ha estrenat un nou disseny, obra de Leonci Canals i Teresa Reverter. També es va agrair a Toni Royo la creació del disseny anterior, del qual hem gaudit al llarg dels darrers tretze anys. La taula de redacció treballa ja en la celebració dels seixanta anys ininterromputs de la publicació, amb una taula rodona amb antics membres.

La Mitja Desvern va tornar a ser un èxit, però es va anunciar la suspensió de l'edició del 2026 a causa de les restriccions derivades del brot de pesta porcina a Collserola.

El Concurs fotogràfic ha millorat la participació en el seu format digital, consolidant el canvi respecte a edicions anteriors.

La participació en l'arribada de la Flama del Canigó va ser també un èxit destacat, amb sis membres de la Secció Jove pujant al cim per recollir-la.

Pel que fa a la Secció Infantil, es prepara una activitat especial per a la celebració dels seus cinc anys. En aquest context, es va recordar que la SEAS ja havia tingut una secció infantil als anys 70 i 80, amb una participació destacada.

També es planteja la creació d'una nova secció juvenil per adaptar les activitats a les diferents edats, proposta que va ser molt ben rebuda pels assistents.

En l'àmbit de conferències i excursions, es va destacar l'èxit del cicle "50 anys de Cicles" i del cicle actual "Salut i muntanya".

En relació amb l'estat de comptes, el 2025 es va tancar amb superàvit. Es va recordar que la gestió econòmica es canalitza des de la secretaria de l'Ateneu i que el saldo de l'antic compte de la SEAS s'ha integrat al compte únic, mantenint-se per a ús exclusiu de la secció.

De cara al 2026, es va presentar una nova activitat d'esquí de muntanya, així com la consolidació de la nova secció +35. També es proposa impulsar cursos de formació muntanyenca, especialment per als més joves.

Finalment, la Secció Jove prepara la celebració dels seus cinc anys amb una cursa d'orientació urbana per Sant Just i un viatge a Noruega.

Un 2026 amb tres celebracions: els 60 anys del Butlletí, els 5 anys de la Secció Infantil i els 5 anys de la Secció Jove. A més, una nova secció +35 i la possibilitat d'una secció juvenil. Què més es pot demanar?

ACTIVITATS DE LA SEAS DELS MESOS FEBRER I MARÇ DE 2026

Secció +35. Excursió a les Comes de Rubió (Pallars Sobirà)

7/02/2026 - Excursió al refugi de les Comes de Rubió fent raquetes i amb un dinar de germanor al refugi, amb 17 participants.

Matinal a Castellsapera (Sant Llorenç del Munt)

8/02/2026 - Itinerari circular amb inici i final l'aparcament de l'Alzina del Salari passant per la font dels Traginers, graons de Mura, serra de la Pola, coll de les Tres Creus, Castellsapera i retorn a l'inici, amb 16 participants.

Secció Jove. Excursió a les muntanyes de Prades

8/02/2026 - Recorregut de 17,6 km i 400 m de desnivell per la Serralada de Prades amb sortida des del coll de Capafonts, passant pel poble de la Febró, avencs de la Febró, ascensió al Puig Pelat i finalització dalt del Picorandan, amb 16 participants.

Cicle "Salut i muntanya" Excursió a Sant Miquel de Solterra i balneari de la font Picant (Guilleries)

13/02/2026 - Conferència "La cura dels peus per anar a la muntanya" per Teresa Montero a la sala Piquet amb 48 assistents.

15/02/2026 - L'excursió llarga i curta s'iniciaren a la urbanització de Cal Sastre. La llarga va passar pel cim de Sant Miquel de Solterra fins al poble d'Osor amb un total de 12,7 km i +537/-1.060 m. La curta va passar per la serra de les Heures i el salt de Sant Martí fins al balneari de la Font Picant fent 7,2 km i +242/-432 m. La Cultural va ser pels entorns de Sant Hilari Sacalm, amb 43 participants.

Cap de setmana a la neu (Capcir-Alta Cerdanya)

21 i 22/02/2026 - Es van fer raquetes a la Iglesieta i coll de Pam, esquí de muntanya al Puigmal i Cambradase i esquí alpí a Formigueres. L'allotjament fou La Prairie de Matamala, amb una participació de 31 persones.

Secció Infantil. Sortida d'hivern

28/02 i 1/03/2026 - Sortida d'hivern a Tuixén (Port del Comte) amb una assistència de 27 persones entre nens/nenes i pares.

Secció SEAS+35 i Secció Jove. Refugi de Juclar (Andorra)

7 i 8 /03/2026 - Excursió amb raquetes o esquís de muntanya d'uns 12 km. Dissabte vam anar des de Soldeu al refugi de Juclar i el diumenge vam tornar a Soldeu per una altra ruta, amb 18 participants.

Matinal a la regió d'Agulles (Montserrat)

8/03/2026 - Itinerari circular amb inici i final al coll de Can Maçana, passant per la Portella, refugi Vicenç Barbé, Pas del Prncep, coll de Port, la Cadireta, Sant Pau Vell i retorn a l'inici, amb 9 participants.

Cicle "Salut i muntanya" Excursió de Centelles als Hostalets de Balenyà (Bertí)

13/03/2026 - Conferència "Consciència corporal en les activitats de muntanya: biomecànica de la marxa" per Andrea Sabata a la sala Piquet amb 37 assistents.

15/03/2026 - L'excursió llarga i curta s'iniciaren a Centelles i acabaren als Hostalets de Balenyà. La llarga va passar pel pic del Puigsagordi, la cinglera de la Costa de Fonderola, cim del Castellar i el Roc de la Guàrdia i l'església de la Mare Déu de l'Ajuda; foren són 14 km amb +554 m. La curta va passar per sota la cinglera de Costa de Fonderola fins a la M. Déu de l'Ajuda; foren 8,6 km i +261 m, amb 35 participants.

Secció Infantil. Montesquiú i Santa Maria de Besora (Osona)

15/03/2026 - Excursió circular des de Montesquiú a Santa Maria de Besora, amb 19 participants.

Assemblea General de la SEAS

21/03/2026 - Assemblea General de la SEAS amb una assistència de 32 socis.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 2 de març de 2026

Altes: cap

Baixes: Joan Gallart (74) per defunció, el nostre condol

— El Marc ens informa que definitivament aquest any no es farà la Mitja Desvern a causa del tancament de Collserola a causa de la pesta porcina africana.

— La Secció Jove commemora enguany els 5 anys de la formació del grup i tenen previst celebrar-ho el 16 de maig amb una cursa pel poble i un dinar a la plaça Antoni Malaret.

— SEAS +35 i la Secció Jove faran una sortida conjunta el 7 i 8 de març al refugi de Juclar (Andorra) amb les modalitats d'esquí de muntanya i raquetes.

— El soci Rafel Malaret representarà la SEAS a les reunions que es facin sobre el tema de la restauració del monestir de Valldonzella a Collserola.

— Després d'haver rebut d'Alnus la informació sobre les accions que vol endegar l'Associació Veïnal de Sarrià per a reclamar a l'Ajuntament de Barcelona accions concretes a fi d'evitar les constants infraccions de les bicicletes a l'entorn de Collserola, es decideix d'adherir-nos-hi, d'acord amb el manifest que ens han fet arribar

— S'informa de la projecció del documental "Everest 1985" que es passarà el 29 d'abril a les 19 h a la Sala Cinquantenari, el qual ja està anunciat a la web i s'està difonent a les xarxes. Carles Vallès s'encarregarà de presentar-lo i obrir després un col·loqui.

Reunió del 13 d'abril de 2026

Altes: cap

Baixes: López Castillo (1116) i Enric Blanch Morera (1167)

— Es comenta com va anar l'assemblea celebrada el 21/3/2026 i sorgeix la preocupació per la disminució d'assistents, després del canvi de dissabte al matí respecte a la tarda, que ha estat de 32 mentre que els anys anteriors havia estat de 43, 46, 40 i 44.

— La Federació informa que pot ajudar a les entitats que hagin tingut pèrdues a causa del tancament de Collserola per la pesta porcina africana, tot i que no és el nostre cas.

— Francesc Blasco serà el representant de la SEAS per rebre la informació que es vagi produint sobre el tema de les infraccions de les bicicletes a Collserola. Accions amb l'Ajuntament de Barcelona que està duent a terme l'Associació Veïnal de Sarrià.

— Sobre les properes activitats es destaquen la de la Secció Infantil que farà un dinar de germanor el 19 d'abril a Collbató amb les famílies, les nenes i nens, i els monitors de la Secció Jove, també la sortida a la vall d'Àger i Montrebei de SEAS +35 i la dels dies 6 i 7 de juny de la Secció Jove que repetiran l'ascensió al Costa Cabriolera (Cadí) rememorant que va ser el seu primer cim que van fer com a Secció Jove.

— Es preveu fer una taula rodona a l'octubre amb motiu de celebrar els 60 anys de publicació ininterrompuda del nostre butlletí.

Taula de redacció	— Leonci Canals, Maria Garcia, Jordi Gironès Ramon Prat, Agustí Revilla i Teresa Reverter
Autoedició	— Leonci Canals
Tramesa	— Elisabeth Bart
Disseny	— Leonci Canals i Teresa Reverter
Correcció de textos	— Servei Local de Català de Sant Just Desvern
Impressió	— [B...] gràfic

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Entitat esportiva núm. A01824

Dipòsit legal: B 19371-1972

<https://ateneudesvern.cat/seas/>

Ateneu
Sant Just Desvern

Seccions de la SEAS

SEAS Infantil <https://ateneudesvern.cat/seas-infantil/>

SEAS Jove <https://ateneudesvern.cat/seas-jove/>

SEAS +35 <https://ateneudesvern.cat/seas-35/>

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORS LORETO
Creu 66. Tel 933723103

IMMACULADA AMAT
FRANCESC HOMEDES

CISTELLERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

Camí de les baumes d'en Caxurma (Garrotxa), on s'observa la destrossa d'arbres generada per les fortes ventades d'aquest hivern . Foto feta el 12 d'abril de 2026

